

ΕΦΗΜΕΡΙΣ—ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος πρῶτον· ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφῆνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῇντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ὀρῆκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βραῖνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεθαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιὰτί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχωμε τεφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μές τῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλέως δὲν μᾶς μελεῖ.

Τρίτη Νοεμβρίου,
Ἀκεψιμᾶ ὀσίου.

Νούμερο σαράντα ἓνα,
καὶ φαγοῦρα ὀλοένα.

Ἄρθρον σημαντικόν.
περὶ πολιτικῶν.

Ἡ ζηλεμένη μας βουλή διορθόνηται ἀκόμα,
κι' οἱ ἀντιπρόσωποι γλεντοῦν ὅτ' ἀ πέντε Βιλαέτια,
κι' οὔτε πατεῖ τὸ πόδι των τοῦ Ἀστεως τὸ χῶμα,
ἂν δὲν ἱκανοποιηθοῦν μὲ ἄφθονα ρουσφέτια.
Ὅλοι εἰς τὴν Κυβέρνησιν προβάλλουν ἀπαιτήσεις,
κι' αὐτὸς ὁ Μπέης ὁ Σερῖφ κι' ὁ Μάνταλος ἐπίσης.

Καὶ δὸς του δίδονται παντοῦ γενναῖαι ὑποσχέσεις,
καὶ δὸς του πῖλ τρεχάματα ὅτ' ἓν καὶ ὅτ' ἄλλον,
καὶ δὸς του ὑπουργήματα καὶ δάνεια καὶ θέσεις,
κι' ἐλπιδες μέλλοντος χρυσοῦ καὶ πρεσβειῶν μεγάλων.
Διὰ τὰς ἐκδουλεύσεις των ὅλοι γυρεύουν κάτι,
ἀλλοῶς ἐδῶ δὲν ἔρχονται ὅτου ἔθνους τὸ γεινάτι.

Λοιπὸν, Κυβέρνο προσφιλές, τί καρτερεῖς ἀκόμα;
εἰς τοὺς πατέρας ἄνοιξε καὶ πάλιν τὰ ταμεῖα,
ἐχθρῶν καὶ φίλων χόρτασε τὸ πεινασμένο στόμα,
καὶ ἄς μὴ μείνῃ καὶ γὰρ μᾶς δεκάρα οὔτε μία.
Εἶνε ἀνάγκη γρήγορα νὰ ἔλθουν οἱ πατέρες,
γιὰτί ἄλλοιῶς χαθήκαμε σὲ τούταις τῆς ἡμέραις.

Πῶς εἴμπορεῖ τὸ ἔθνος μας χωρὶς βουλὴν νὰ μένῃ;
ὅταν δὲν ἔχωμεν βουλὴν, δὲν λειτουργοῦν οἱ νόμοι,
καπνίζουν μὲς ὅτ' ἄν καφφενὲ ὑπάλληλοι παυμένοι,
καὶ περὶ πολιτεύματος κανεῖς δὲν ἔχει γνώμη.
Ἀδράνεια καὶ πνεύματος καὶ σώματος συγχρόνως,
καὶ ὁ καθένας μας θαρρεῖ πῶς κυβερνᾷται μόνος.

Ἄλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ βουλή, τί συγκινήσεις τότε!
λαμπροὶ παιᾶνες ἀντηχοῦν εἰς φάραγγας καὶ ὄρη,
εἰς ὅλους φανερόνονται οἱ ποῦροι πατριῶται,
κι' εὐθὺς διπλασιάζονται τὰ ἔξοδα κι' οἱ φόροι.
Ἀμέσως τότε ἐννοοῦν κι' οἱ φίλοι συμπολιταί,
ὅτι τὸ ἔθνος κυβερνοῦν καμπόσοι ἀγιογῶνται.

Ἐμπρὸς λοιπὸν, τί κάθεσθε; . . μὴ φεῖδεσθε ἐξόδων,
εὐθὺς ἄς ἔλθῃ ἡ βουλή χωρὶς ἀργοπορία,
ἄς μὴ περιπλανώμεθα ἐν μέσῳ τῶν τριόδων,
κι' ἄς βρῖσκωμε ἀναψυχὴν μικράν ὅτ' ἀ θεωρεῖα.
Ἄς ἴδωμεν τὰς ὄψεις των ἐνώπιόν μας πάλιν,
κι' ἄς εὐρεθῶμεν εἰς φρικτὴν Νομοσχεδίων ζάλην.

Κι' αὐταὶ ἀκόμη αἱ σκιαὶ φωνάζουν τῶν προγόνων
νὰ ἀνταμείβωμεν γερὰ τῶν βουλευτῶν τοὺς κόπους,
καὶ ὁ προϋπολογισμὸς νὰ ἐξαντληθῇ μόνον
ἀπὸ τοὺς φίλους ὑπουργοὺς καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους.
Αὐτοὶ νὰ τρῶν σιγὰ σιγὰ τὴν κλασικὴν Ἑλλάδα,
κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι νηστικοὶ νὰ πέφτουν ὅτ' ἀ λιχκάδα.

Λοιπὸν ἐλάτε γρήγορα, πατέρες, ὅτ' ἐν Ἀθήναις,
νὰ μαγνητίσετε καὶ σεῖς τραπέζια στρογγυλά,
νὰ σᾶς εἰποῦν ἂν τὸν Ῥωμὸν ἀλήθεια δέρνῃ πείνα,
ἥ ἔτσι ἀστειεύεται καὶ θέλῃ νὰ γελά.
Ἐλάτε, σᾶς προσμένουμε μὲ ἀνοικτὴ ἀγκάλη,
καὶ ὅ,τι μᾶς ἀπέμεινε σεῖς θὰ τὸ φάτε πάλι.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.— Βρέ άφησέ με, Περικλή, και έχω έναν τρόμο, όπου θαρρώ φαντάσματα πώς τριγυρνούν 'ετόν δρόμο. Πνεύματα απερίγμυατα, κοπάδια βρυκολάκων, σκιαί κλητήρων έρυθραί μετά χωροφυλάκων, Σωκράτης, Πλάτων, Πινδαρος, Μπουρδούσης, Εύριπίδης, Τρικούπης, Νικοκάβουρας, Σεμτέλος, Στεφανίδης, δαιμόνια τελώνια μετά φρικτών κεράτων μου φαίνεται πώς έρχονται μακράν εκ των περάτων. Στάσου όλίγο, Περικλή, και λέγε μου ποιός είσαι; τὰ γαλανὰ τὰ μάτια σου σκέπασε, κρύψε, κλείσε. Πώς με θωρείς άκίνητος; γὰ πές μου 'ετό Χριστό σου.
- Π.— Βρέ στασου 'λίγο, Φασουλή, κι' έλα 'ετόν έαυτό σου.
- Φ.— Τί νά σταθώ; δέν στέκομαι γιατί με κυνηγάνε... Ω κόσμε ασυνάρτητε, φρικώδη, λαοπλάνε!
- Π.— Βρέ Φασουλή, τί έπαθες; μή σου στριψε ή βίδια; σέ τούτη την κατάστασι άλλη φορά δέν σ' είδα.
- Φ.— Η μήπως πάλι, μασκαρά, θές νά με κοροιδέψης; Άκουσον μέν, πάταξον δέ, κι' άν θέλης μή πιστέψης. Έχθες τό βράδυ ήμουνα σ' ενός γνωστού μου σπητι, —τό ένθυμούμαι, Περικλή, κι' ό νούς μ' άκόμη φρίττει— Μέσα 'ετή σάλα είχανε ένα μικρό τραπέζι, —δέν ήσαν μόνον Έλληνες, ήσαν και δυό Έγγλέζοι.— Αϊφνης ή οικοδέσποινα «τριγύρω» μ'ας φωνάζει, και 'ετό τραπέζι ό καθείς τὰ δυό του χέρια βάζει. Γουρλώνουμε τὰ μάτια μας, κυττάζουμε 'ετή μέση, ένας 'ετόν κάλο με πατεί, πέφτει ενός τό φέσι, και νά σου εξαφνα εκεί άρχίζει νά σαλεύη, κι' άμέσως νεκρική σιγή 'ετή σάλα βασιλεύει. Τί είσαι; του φωνάζουνε, τί θέλεις έδω πέρα; και νά σου τό ποδάρι του σηκώνει 'ετόν αέρα.
- Π.— Μωρέ τί λές, άντίχριστε;...
- Φ.— Και μονομιές άρχίζει μ' ένα τριγμό άλλόκοτο ώσαν νά ψιθυρίζη. Τί είσαι; απ' τό φόβο μου του επαναλαμβάνω, κι' αυτό μου λείει κάτι τι, μα δέν καταλαμβάνω. Σηκώνει τ' άλλο πόδι του, σηκώνει και τό τρίτο, κι' ένόμιζα πώς έλεγε «Γαία πυρί μιγθήτω». Μωρέ, τραπέζι, όμιλεις, του λέω, 'ετα σωστά σου; κι' αυτό με τό ποδάρι του μου λείει «άιντε χάσου»... μα τότε τὰ χρειάστηκα, βρέ Περικλή, 'ετ' αλήθεια.
- Π.— Βρέ πήγαινε 'ετό διόβολο μ' αυτά τὰ παραμύθια.
- Φ.— Τότε και άλλα πνεύματα πλκόνουνε 'ετή σάλα... Λιγοθυμάει, φίλε μου, άμέσως μιὰ δασκάλα, μιὰ έγγυος επτά μηνών γυρεύει ν' αποβάλη, τρέχει ή δούλα 'ετή μαμμή με ταραχή μεγάλη, πέφτει εύθις άνάσκελα κι' ό σπητονοικοκύρης, ένας γενναίος λοχαγός φεύγει με μιὰ ξιφήρης, ό σκύλος 'ετόν άνδρασμού πιάνεται με τή γάτα, κι' ή γάτα 'ετή φειγάλα της τσακίζει τρία πιτάτα.

Στρέφω κι' εγώ προς τὰς σκιάς τών σκοτεινών π...
και λέγω «Είν' αυτή λοιπόν κατάστασις πραγμάτων...
μα τέλος πάντων, κύριοι, 'συχάσετε κοιμηάτι...»
μα νάσου μιὰ άόρατή μου έρχεται 'ετήν πλάτη.
Σας είπα ήσυχάσετε, τούς λέω, δέν άκούτε;
μα νάσου κι' άλλη μου έρχεται, και συ, φωνάζω, βρε
και τέλος πάντων, Περικλή, τό βάζω 'ετήν τρεχί...
Π.— Αλήθεια τί απέγεινε μ' εκείνη την δασκάλα;
Φ.— Βρέ γάιδαρε, δέν έννοείς ότι εγώ σπουδάζω;
Π.— Και συ λοιπόν δέν έννοείς ότι διασκεδάζω;
Φ.— Σ' όρκίζομαι 'ετήν πίστι μου πώς μέσα 'ετήν Άλ...
και τὰ τραπέζια άρχισαν νά όμιλούν κι' εκείνα.
Π.— Λοιπόν γιά πές μου, Φασουλή, τό πράγμα πώς συμβαί...
Φ.— Είναι τό πράγμα χημικών κατά τόν Διογένη.
Έν πρώτοις αναπτύσσεται μαγνητικόν τι ρεύμα,
επειτα έμφανίζεται μαγνητικόν τι πνεύμα,
σκουντώ εγώ, σκουντάς έσύ, σκουντουνε και οι άλλ...
σηκώνει τό ποδάρι του, τό κατεβάζει πάλι,
τό άνεβάζει επείτα, τό ξανακατεβάζει,
και οι παρακαθήμενοι κύνουν μεγάλο χάζι.
Και έτσι πάει λέωντας και πάει κι' ή μαντεία.
Π.— Ωστε αύτά, βρέ τενεκέ, μου τ'άλεγε γι' αστία.
Φ.— Άμμ' τώρα τό 'κατάλαβες;
Π.— 'Όρσε λοιπόν πέντ' ή
και 'ετό τραπέζι πήγαινε νά μάθης τί θά τρέξη.

Στόν στρατηγό τόν Γάλλο
ένα σονέτο ψάλλω.

Ευπνάτε κι' ό Γάλλος Στρατάρχης προφθάνει
με δύο άκόμη τρανούς συνοδούς,
έξήντα χιλιάδες κατ' έτος λαμβάνει,
τὰ όπλα επ' όμου κι' εύθις 'ετας όδούς.
Ευπνάτε, ευπνάτε... ή σάλπιγξ ήχει!
ό Γάλλος Στρατάρχης! παιδιά, προσοχή.

Ό Γάλλος Στρατάρχης τί έχει νά πράξη!
σε 'λίγαις ήμέραις μορφώνει στρατούς!
Ό Χόλδεν 'μπροστά του εύθις άς λουφάξη,
κι' άς έχη χιλιάδες λαμπρούς σκελετούς.
Ευπνάτε, ευπνάτε... ή σάλπιγξ ήχει!
ό Γάλλος Στρατάρχης! γαλόνα βροχή.

Ούρα 'ετόν Στρατάρχη άς κράξωμεν όλοι
έλευθεροι, δούλοι και όσοι πιστοί,
σιμά του, άδελφια, και γιούρια 'ετήν Πόλι,
'ετήν Κρήτη, 'ετή Σάμο, 'ετήν Κω, sa pristi!
Ευπνάτε, ευπνάτε... ή σάλπιγξ ήχει!
ό Γάλλος Στρατάρχης!... χρυσή εποχή!

Κι' έλευθεροι όταν γενούν κι' οι ραχιάδες
κι' ουτ' ένας δέν μείνη 'ετή μαύρη σκαλαβιά,
ό Γάλλος τσεπόνει τής άνω χιλιάδες,
και νά! μ'ας τινάζει κι' αυτός την προβιά.
Ευπνάτε, ευπνάτε... ή σάλπιγξ ήχει,
κι' ό Γάλλος τό κόβει με βήμα ταχύ.

Ό Δεληγιάννης με τό τραπέζι
'μιλεί και κάνει τάχα πώς παίζει.

Δ.— Προσφίς μου τράπεζα πές μου τί είσαι;
Τ.— Πνεύμα!
Δ.— Και 'ετα καλά καθούμενα ποίον σε φέρει ρεύμα;
Τ.— Τι είμαι, πόθεν έρχομαι, ποτέ δέν θά γνωρίσης,
μα και άλλο είμπορείς, άν θές, νά μ' έρωτήσης.
Δ.— Είπες μί πνεύμα προσφίς, μαντεύεις τα παρόντα;
Τ.— Μαντεύω και τὰ μέλλοντα καθώς και τὰ άπόντα.
(Ό κύριος Θεόδωρος έδω σάν νά φοβήται,
και άπορεί πώς 'έρίκονται μετά Χριστόν προφήται).
Δ.— Τραπέζι, λέγε μου λοιπόν, γνωρίζεις τόν Ζαήμη;
Τ.— Βέβαιως, τόν θρασύβουλο και τόν Άνδρέα...
Δ.— Όμοιοι!
Τον Δεληγιάννη λέγε μου έγνωρίσεις, Τραπέζι;
Τ.— Βέβαιως και τόν Βούλγαρη ως και τόν Μεσσηνέζη.
Δ.— Τον Κουμουτσούρη;
Τ.— Και αυτόν καθώς και τόσους άλλους,
και όχι μόνον Έλληνες, αλλά και Άγγλογάλλους.
Γνωρίζω όσα γίνονται έδω εις την Έλλάδα,
γνωρίζω πώς έφάγατε προχθές μακαρονάδα,
γνωρίζω...
Τ.— Άλλά, προσφίς Τραπέζι, με εκπλήττεις.
Δ.— Πώς είπες; επαναλάβε αύτήν την λέξιν πάλιν.
Τ.— Όχι, είπα και έλάλησα, δέν έχω φράσιν άλλην.
Δ.— Και πώς είναι τών νεκρών περι έμού ή γνώμη;
Τ.— Πις τις αγάπης τούς καύμους είσαι μικρός άκόμη.
Δ.— Πώς είπες; δέν έννόησα την φράσιν σου καθόλου.
Τ.— Ο Χριστενίτης έρχεται από του Κατακώλου.
Δ.— Παράδοξον! άλλόκοτα και λογικά ψελλίζει,
με ένθαρρύνει άφ' ενός κι' έξ άλλου μ' άπελπίζει).
Δ.— Εδώ τί Τρικούπης τί φρονείς; θά μείνη ή θά πέση;
Τ.— Εδώ έκπέμπει γρολλισμόν ό Θεόδωρος φρικώδη,
και δίνει μιὰ του Τραπέζιου και σπάζει ένα πόδι).

Δ.— Πρόεδρος 'φέτος 'ετή Βουλή είξεύρεις ποιός θά γίνη;
Τ.— Αύτός που γιά νευρόσπαστο ό Πρόεδρος θά κρίνη.
Δ.— (Ό Πρόεδρος κι' ό Πρόεδρος!.. πάλι μου τὰ μπερδεύει).
Μα πώς; τό πνεύμα σου αύτόν ποσώς δέν τόν μαντεύεις;
Και ποίον πρέπει Πρόεδρον έγώ νά υποβάλω;
Τ.— 'Ισως τόν Σωτηρόπουλο;
Τ.— Όχι αύτόν, τόν άλλο.
Δ.— Ποίον;
Τ.— Αύτόν τόν φίλο σου που έχει στομακάκη.
Δ.— Μα τ'όνομά του λέγε μου λοιπόν...
Τ.— Δη...μη...τρα...κά...κη.
Δ.— Πώς προμαντεύεις τής βουλής τας νέας συζητήσεις;
Τ.— Θα είναι πολύ γόνιμοι εις τας έπερωτήσεις.
Δ.— Μόνον αύτό;
Τ.— 'Ενίοτε θ' αλλάζουν και βρισίδι.
Δ.— Μόνον;
Τ.— Μπορεί νά δείρουνε κι' αύτόν τόν Στεφανίδη.
Δ.— Και που λοιπόν τὰ πράγματα φρονείς θά καταντήσουν;
Τ.— Φρονώ άκόμη την Βουλήν πώς θά την διαλύσουν.
Δ.— (Αϊφνης έδω αίσθάνεται καρδιόκτυπο μεγάλο).
Και ποιος από τούς δύο μας; εγώ δέν άμφιβάλλω.
Τ.— Όχι έσύ...
Δ.— Άμμ' ποιός;
Τ.— Αύτός που μένει 'ετό Κατώι.
Δ.— Την τελευταίαν λέξιν σου παρακαλώ...
Τ.— Τατόι.
Δ.— Α! έννοώ, ό βασιλεύς... και 'ετή βουλή τή νέα
πόσους θά έχω όπαδούς, Τραπέζι μου;
Τ.— Εννέα.
(Έδω φρενήρης γίνεται, τσακίζει τό τραπέζι,
και τρέχει εις συνάντησιν εύθις του Μεσσηνέζη).

Ήστὸν πατριώτῃ
Σηλυβριώτῃ.

Λοιπὸν ἐπὶ τὰ ἔργα σας, κλεινὲ Σηλυβριώτῃ,
κι' ἀμέσως παραδώσατε τὸν προσφιλῆ σας Δῆμον...
Ναὶ μὲν ἀναγνωρίζομεν καὶ σᾶς γιὰ πατριώτῃ
καὶ ἴσως θὰ σᾶς ἔψαλεν ἐπαίνους κι' ὁ Φιλήμων,
ἀλλ' ὅμως δὲν σᾶς ἤρμοζε πολὺ ἡ Δημαρχία,
καὶ εἴσθε χρησιμώτερος εἰς τὰ τυπογραφεῖα.

Ἐλπίζομεν ὁ Δήμαρχος νὰ σᾶς ὁμολογήσῃ
ὅτι τὰ καταφέρατε πολὺ καλὰ ὡς τώρα,
ἐλπίζομεν καὶ ὁ λαὸς νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ
καὶ νὰ σᾶς δώσῃ μάλιστα γιὰ souvenir καὶ δῶρα.
Κι' ἐμεῖς μαζί σας εἴμεθα καθυποχρεωμένοι,
καὶ ἵσθι τυπογραφεῖον σας τὸ φύλλον μας θὰ βγαίῃ.

Καὶ ἵσθι Σερῖφ τὸν Μπέη,
ποῦ τίποτε δὲν λείει.

Γκέλ μπουρντά μὲ τὸ σαρίκι, γκέλ μπουρντά μὲ τ' ἀντερῖά!
ἀπ' τῇ Λάρισσᾳ τί φέρνεις; τί καινούρια χαβαντήσα;
πῶς πηγαίνει ἐκεῖ ἄνω ἡ καλὴ ἐλευτεριά;
σᾶς περνοῦν γιὰ καρντασάκια ἢ σᾶς δέρνουνε μὲ λύσσα;
Γκέλ μπουρντά, Σερῖφ ἐφέντημ, ἀσικλῇ μου γκέλ μπουρντά,
Ἐ! ποῦ θάσαι; ἵσθι Τρικούπη ἢ ἵσθι Θεοδωρῇ κοντά;

Ἐκεῖ σὲ μία πόρτα τοῦ Πανεπιστημίου
φωνάζει ὁ Σεμτέλος μετὰ θυμοῦ ἀγρίου.

Μὴν κλείνετε τὴν πόρτα... εὐθὺς ἀνοίξετέ μου,
μὴ μ' ἔχετε ἀπ' ἔξω νὰ μὴν κρυολογήσω,
καὶ τότε δὲν θὰ κάμω παράδοσιν ποτέ μου,
καὶ ἡ φιλολογία πολὺ θὰ μείνῃ πίσω.
Κι' ἂν μὲ τὰ μούτρα τώρα ἐρρίχτηκα τοῦ Κόντου,
καθένας μας φροντίζει διὰ τὸν ἑαυτὸν του.

Ἄν πρῶτα εἰς τὴν ἔδραν σπανίως ἐπατοῦσα,
ἂν πρῶτα ἐκοιμώμουν καὶ ὅλο ἀρρώστουσα,
μὰ τώρα ποῦ ὑπάρχει λουφές ἐπιμισθίου,
ποτέ μου δὲν θὰ λείψω ἐκ τοῦ Φροντιστηρίου.
Μὴν κλείνετε τὴν πόρτα, διότι, ἂν θυμώσω,
ποτέ τὴν Ἀντιγόνην κι' ἐγὼ δὲν θὰ ἐκδώσω.

Μὲ τὸν καλὸν μου Λάπαν, τὸν προσφιλῆ μου φίλον,
ὅπου συχνὰ ἰδρόνει μὲ ἀρετῆς ἰδρώτα,
ὁ πρόδρομος θὰ γίνω μεταβολῶν ποικίλων,
καὶ πυρκαγιὰ θ' ἀνάψω μὲ τὰ πολλὰ μου φῶτα.
Ἀνοίξετε σᾶς λέγω νὰ μὴ μὲ πιάσῃ βῆχας,
διότι, ἂν θυμώσω, ἔμπορεῖ νὰ βγάλω τρίχας.

Νὰ καὶ ἀλληλογραφία
δίχως γνώσεις καὶ σοφία.

Τῇ Δέλτᾳ Ρό — τὸ Σάββατον πρὸ μεσημβρίας ἴσως...
Πλὴν δὲν θὰ μεταβάλετε τὸ κατ' ἐκείνης μίσος;
Τῷ Κάπα Νι — Τὸ θεωρῶ μετ' ἀδιαφορίας,
πλὴν ὅπως δὴποτε ζητῶ κι' ἐγὼ πληροφορίας.
Τῇ Φι Χι Βῆτα — Ἀληθῶς τὰ πνεύματα φοβεῖσθε;
καὶ μὲ τὸ τραπεζάκι σας ἀλθῆται συγκινεῖσθε;
Τῇ Κάπα Όμικρον — Κανεῖς δὲν θὰ τὴν μεταπέσει;
πιστεῖω ἢ φιλία σας τοὺς φόβους τῆς νᾶ σῶσῃ.
Τῷ Ἀχιλλεῖ — Περὶ αὐτοῦ ποσῶς δὲν ἀμφισβῶνῃ...
σᾶς εἶπ' ὁ Καποδίστριας ποιὸς ἔκλεψε τὸν Γάλο;

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις,

Πρὸς τὸ φωτογραφεῖον κοντὰ τοῦ Μωραῖτη
καὶ ἴλιγο παραπάνω δεῦτερο τρίτο σπῆτι,
κεῖται τὸ μαγαζεῖον τῶν φίλων Ἀντωνάκη,
ποῦ φτιάχνουν τὴ μπουγάτσα θαρρεῖς μὲ καϊμάκι.
Τρέξατε λοιπὸν ὅλοι, ἀγαπητοὶ φαγάδες,
κι' ἀρπάξετε μπουγάτσα, γλυκὰ καὶ λουκουμάδες.

Γνωστοποιούμεν, κύριοι, ἵσθι καθεὺν συμπολίτη,
πῶς μιὰ πρεσβεία ἄμισθος χηρεῖται ἵσθι Μαδρίτη.
Ὅποιος λοιπὸν ἐπιθυμεῖ τὴν θέσιν ν' ἀποκτήσῃ,
πρέπει νὰ ἔχῃ μερικὸς ἐς αὐτὸν τὸν κόσμον γδύση,
πρὸς δὲ νὰ εἶναι κάτοχος πολὺ μεγάλου πλούτου...
Πληροφορίαι δίδονται ἵσθι Μπόρσα περὶ τούτου.

Ἦσθι τῶν Φινοπούλων τὸ γνωστὸν κατὰστάμα ἐκεῖνο
ἓνα κρασί δύο ἐτῶν μὲ θάρρος σᾶς συστήνω.
τόσο φθινό, ποῦ ἂν τὸ πῶ δὲν θὲ νὰ τὸ πιστεῖσῃς,
λεπτὰ ἐξήντα ἢ ὀκτὼ... μοναδικὴ ἢ γεύσις.

Εἰς τοῦ Ταμπακοπούλου ἐκεῖ τὸ μαγαζί,
ἐς τὰ τόσα ἐκλεκτὰ του θὰ εὑρετὲ μαζί
τῆς τελευταίας μόδας γάντια πολὺ ποικίλα
δι' ἀνδρας καὶ γυναῖκας καὶ γιὰ τὰ δύο φύλα

Σὺν μασελαῖν καὶ καμαμπέρ καὶ νασατέλ ἀκόμα
κι' ἄλλα διάφορα τυρῶν, ποῦ λύνουνε ἵσθι στόμα,
ἤγουν ροκφόρ καὶ σὲν ζερρέ, πρὸς τούτοις δὲ καὶ σαρδέλες
ὥστε νὰ τρώτε λέγωντας «γιὰ φέρε μας τὰ ἴδια».
εἰς τῆς Εὐρώπῃς, κύριοι, τὸ Restaurant θὰ ἴσθι,
κι' ἀπὸ τὴν περιποίησιν θὰ ἐνθουσιασθῆτε.
Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα φαγητὰ γνωστότατον τυγχάνει,
εἰν' ὁ Ζαμίας κύριος κι' αὐτὸ θαρρῶ σᾶς φθάνει.

Καὶ πιάτα τοῦ τσιγάρου ποῦ τὰ βάζουνε ἵσθι σάλα,
οὔτε δὲ πολὺ μικρούλια, οὔτε δὲ πολὺ μεγάλα,
μὲ τοὺς τίτλους τυπωμένους μερικῶν ἐφημερίδων
ἐκ τοῦ κυρίου Χουτοπούλου τὸ κατὰστάμα χθὲς εἶδον.
Εἴμεθα ἐκ τῶν προτέρων βεβαιώτατοι καὶ πάλι,
ὅτι τοῦ «Ρωμηοῦ» τὰ πιάτα θάχουν πούλησι μεγάλη,
ἐπειδὴ, ἐνῶ καθένας θὰ καννίξῃ μὲ καμάρι,
ὁ «Ρωμηός» τὸν ναργιλὲ του μὲς ἵσθι πιάτο θὰ φουμάρι.

Μιὰν ἀγγελίαν ἔστειλε κι' ἐμᾶς Πατρεὺς ὁ Μῶμος,
εἰς στίχους λέγουσαν πολλὰ καὶ νόστιμα συντόμως.
Γνωρίζοντες πολὺ καλὰ ἐξ ὄνυγος τὸν ΜΩΜΟΝ,
σᾶς λέγομεν πῶς πρόκειται νὰ βγάλῃ ἓνα τόμον
ἐκ ποιημάτων κωμικῶν, σατυρικῶν καὶ ἄλλων,
γραμμένων εὐφρεστάτα μικρῶν τε καὶ μεγάλων.

Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀγορῶν ἵσθι Ἀγορὰν πλησίον
τοῦ ΠΑΝΑΓΗ ΜΑΓΝΗΣΑΔΗ λαμπρὸν Καφεπωλεῖον.
Συγχρόνως κόβει καὶ καφε πολὺ φιλοκομμένον,
ἵσθι εἶδος τοῦ ἐξαίρετον κι' εἰς ὅλους φημιμένον.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἵσθι τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτίων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακλῆδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τύπους,
μ' οὐρητήρια, σπαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδούρια.